

Pau I el Conqueridor

Alberto Ramos

Aquest text és un fragment.

Pots sol·licitar l'obra completa enviant un email a alberto.ramos@gmail.com.

Pau I el Conqueridor és un monòleg dirigit per Llàtzer Garcia, interpretat per David Planas, amb espai escènic de Pablo Paz i producció de Teatre a la Llauna i l'Avi Robert. Es va estrenar el 18 d'abril de 2013 a La Planeta (Girona).

PERSONATGE

Pau.

ESPAI

Un pis antic amb una porta tancada.

TEMPS

Un futur immediat. O, quan l'obra hagi envellit, un 2014 ucrònic.

Pau, amb una corona al cap. Pica a la porta. Silenci. Torna a picar.

PAU

Avi.

Avi, que ets mort?

Algú estira de la cadena. És una estirada llarga.

Això és un no?

Silenci.

Tornen a estirar de la cadena, però durant un lapse més curt.

Com era? Estirada curta, sí, i estirada llarga, no. No?

Silenci.

No, no, no cal que em responguis, si no vols. Ja en sé la resposta. Només t'ho preguntava per veure si deies alguna cosa. Ja podies parlar alguna vegada, per variar, no? Collons. Que sembla que no hi visqui ningú, en aquest coi de casa. Només un fantasma. El fantasma del lavabo.

Estirada de cadena llarga.

És clar que no ets un fantasma. Perquè els fantasmes són gent morta i tu ets viu. O això em penso. De fet, per mi tan se valdria que fossis mort. Amb tot el que he fet per tu.

Podries sortir de tant en tant, no? Quan va ser l'últim cop que vas sortir? El mil nou-cents... què? Mil nou-cents setanta-set? Setanta-vuit?

De debò que no ho entenc. No volies una Catalunya independent? Doncs aquí la tens! Catalunya és independent!

Encara en falta una part, ja ho sé. Però més del 99,5 per cent del territori de Catalunya és independent. Més del 99,5 per cent!

Ja ho sé, ja, que tot és a punt d'anar-se'n a la merda. I per això mateix, t'ho dic. Aprofita! Surt ara que tens una Catalunya independent! No tota la Catalunya que hauriem volgut, ja, però és un bon tros. Més del que mai hauries somiat.

En qualsevol moment ho podem perdre, això que tenim. És qüestió de dies, potser d'hores. Però, saps què? Si aconseguixo que surtis, si puc veure't caminar per un país independent, et juro que haurà valgut la pena. Si puc veure el meu avi, el meu estimat avi, sortir del lavabo i respirar l'aire d'una terra lliure, i morir, morir en una Catalunya independent, llavors tot aquest sacrifici haurà valgut la pena.

Silenci.

Avi.

Avi, m'estic cagant.

Té collons, això. Sóc el rei del 99,5 per cent de Catalunya i no puc seure al *trono* de casa meva.

Estirada de cadena llarga.

Perdó. De casa del meu avi.

Però ho has d'entendre: no puc baixar a casa. Ara mateix no puc. Estem passant per un moment molt delicat i no puc deixar-te sol ni tan sols el temps que em cal per anar a cagar al pis de sota. Ara, més que mai, hem d'estar junts. Hem de fer pinya. Si ara marxo, ni que sigui un moment, podrien aprofitar per...

De fet, m'estranya que no hagin vingut, encara.

S'asseu a una cadira.

Silenci.

Tot està molt silenciós. Massa.

Hi ha massa silenci. Em sents? Massa silenci!

No m'agrada el silenci. Mai m'ha agradat. Jo sóc un home d'acció. Què t'he de dir? No suportó haver d'estar-me quiet, assegut. Ni per cagar, m'agrada seure.

S'aixeca.

No suportó estar aturat. Quan em van fotre fora de l'institut va ser la pitjor època de la meua vida. Tot el dia a casa. Perquè jo no sóc com tu, no. Jo no sé estar-me tot el dia tancat a casa, pelant-me-la com un mico. I saps qui em va fer sortir de casa? Saps qui em va dir: aixeca el cul i posa't a pensar?

El president d'Espanya.

Sí, com ho sents, el president del govern espanyol. Va ser ell, ell i la seva colla de ministres, qui em van dir: Pau, aixeca't i ves-te'n a netejar un bosc incendiàt. Sí, com que estava parat, van decidir que seria més útil netejant les restes d'un incendi. Més útil i més barat.

I hi vaig anar. És clar que hi vaig anar. Què podia fer, si no? Vaig anar a aquell bosc, i no ho vaig fer perquè m'obligués el senyor president d'Espanya, no. Ho vaig fer perquè no suportó estar-me quiet a casa quan la meva terra em crida. Perquè no em va cridar el *presidente*, no, ni els seus ministres ni els delegats del seu govern, no. Qui em va cridar va ser la terra. La terra cremada de l'Empordà que en un acte de desesperació va parlar per boca d'un president espanyol i del seu govern imperialista.

Va ser molt frustrant. Volia ajudar i volia no haver-ho de fer. Jo el que volia era estar a l'institut, contribuint a la formació de piròmans en potència perquè no ho fossin, de piròmans. Jo volia seguir ensenyant la història de Catalunya, transmetre l'amor per la terra. Però no, ara m'havia tocat escombrar les cendres d'aquesta mateixa terra. Per culpa d'uns polítics ineptes que havien decidit retallar els recursos en prevenció d'incendis. Total, a ells tant se'ls en fot, que els boscos es cremin i que els instituts públics es quedin sense mestres. Perquè sempre poden reciclar aquests mestres per convertir-los en netejadors de boscos cremats. Això és el que ells entenen per reciclatge. Reciclar persones... Perdó, persones no: recursos humans. Ja no som persones, ara som recursos humans.

I saps què? Que ho van aconseguir. Van aconseguir reciclar-me. Em van convertir en un altra persona. Però no en la persona que ells haguessin volgut, no. Tot el contrari: em van convertir en el seu pitjor enemic.

Va ser allà, ajupit en aquell bosc. Va ser allà, mentre netejava les branques mortes amb una navalla. Mentre feia com que les netejava, perquè jo no en tinc ni idea, de netejar boscos. Va ser allà, entre les runes, les ruïnes de l'Empordà... No les ruïnes d'Empúries, sinó les ruïnes de Catalunya. Va ser allà, dic, quan ho vaig veure. Vaig veure el meu avi moribund.

Avi, et vaig veure. Et vaig veure moribund... És clar que no et vaig veure. No et podia veure. Tu eres aquí, tancat en aquest lavabo, com sempre, i jo era en aquell bosc. Però et vaig veure amb la imaginació. Vaig projectar a la meva ment una imatge de tu molt més

viva que si t'estigués veient. Una imatge viva, sí, però et veia moribund. I mort, gairebé. Et veia mig cadàver, com aquell bosc. I llavors em vaig veure a mi.

Sí, a mi. Em vaig veure a mi mateix tallant branques, segant l'herba cremada amb la mateixa navalla que em vas regalar. La de collir bolets, te'n recordes? Em vaig veure segant. Jo, segant. Jo, un segador. Un segador. Jo, Pau Managuerra, professor d'història d'un institut d'ESO, m'havia convertit en segador.

Vaig agafar una pedra, un roc gros, i vaig esmol·lar la meua eina. I mentre l'esmolava em vaig posar a cantar: “Bon cop de falç, bon cop de falç...”

Si dic que vaig tenir una revelació pot sonar pretensions. Però és que vaig tenir una revelació. Com quan Sant Pau va caure del cavall. Per un moment el teu nét Pau es va convertir en Sant Pau. Sí, per un moment jo vaig veure la llum. Mentre cantava el nostre himne i esmolava la meua eina. Vaig tenir una revelació, una inspiració divina.

De sobte ho vaig veure tot clar. Vaig comprendre que havia d'adoptar mesures dràstiques. I vaig veure quines havien de ser aquestes mesures. Tot alhora. Ho vaig veure tot alhora.

Era el moment de passar a l'acció.

I ho vaig fer.

Vaig passar a l'acció.

Era una mesura dràstica, i la vaig prendre sense vacil·lar.

Silenci.

Em vaig apuntar a un curset de l'Instituto Nacional de Empleo.

Sí, aquell mateix dia, tot just arribar a casa, em vaig apuntar a un curset de l'INEM. Un curset per a emprenedors.

Dit així, d'entrada, no sembla gran cosa. Però era un pas. Un petit pas per a l'home, però un pas de gegant per a la nació catalana.

Era un pas necessari. Un pas necessari per dur a la pràctica la meva idea. Perquè ja ho he dit, oi, que tenia una idea? Sí, tenia una idea:

Convertir Catalunya en un país independent.

Bé, potser no era una idea gaire original. Moltes persones han tingut aquesta idea abans que jo. Però només s'han quedat en la idea. És clar que hi han hagut intents de portar-la a la pràctica... abans de la guerra. També hi ha hagut propostes de referèndums. Però jo no hi crec, en referèndums. Perquè les coses, si de debò volem fer-les i que no es quedin en paraules, les hem de fer en calent. El seny ha de donar pas a la rauxa, i és la rauxa la que ens dóna la força per passar a l'acció. Per fer les coses. No ho va dir aquell president, que els catalans fem coses? Doncs fem-les!

Per això em vaig apuntar al curset de l'INEM, o com es digui ara. Perquè ja no es diu INEM, ho sabíeu? M'hi vaig apuntar perquè tenia una idea, ja us he dit, però també tenia un pla. Un pla infal·libre:

Proclamar la independència de Catalunya.

Sembla simple, però no se li havia acudit a ningú. Proclamar la independència de... Potser no m'he explicat bé. El que jo volia proclamar era la independència *respecte* de Catalunya. Que jo, que casa meva, fos independent de Catalunya. El meu pis, que és aquí sota, i el pis del meu avi, que al cap i a la fi està ocupant el mateix territori geogràfic, seria proclamat un estat independent de Catalunya. Com allò de la “república independiente de tu casa”, però amb una petita diferència: que en aquest cas seria la “monarquía independiente de mi casa”. Casa meva, una monarquia. I jo seria el

monarca absolut.

Estirada de cadena llarga.

Avi, ja t'ho vaig demanar, si volies ser el rei de les illes. De les illes Medes. T'ho vaig proposar, i em vas dir que no. Així que ara no et queixis.

Sembla paradoxal, però és així: perquè Catalunya fos independent d'Espanya primer havia de ser independent de Catalunya. La independència de Catalunya passava per no dependre de Catalunya. Oi que és una jugada genial?

Però això no ho és tot, és clar. Això només és el primer pas. El primer pas d'un pla de quatre passos. Quatre passos.

El primer pas, l'acabo de dir, era declarar casa meva un estat independent de Catalunya. Un estat propi que no dependria de ningú.

El segon pas seria coronar-me rei. Així aquest estat propi ja dependria d'algú. De mi.

El tercer pas, i aquí està el quid de l'assumpte, el moll de l'os, la mare del corder. El tercer pas és... Atenció, perquè aquí està la clau, l'essència, la pedra angular. El tercer pas és... conquerir Catalunya. Conquerir Catalunya, i engrandir el meu regne, fins que tota Catalunya passi a formar part d'aquest regne. I llavors només faltaria el quart pas:

Declarar la independència de Catalunya respecte d'Espanya.

O no. No, no, no caldrà. Perquè Catalunya ja serà un territori conquerit i annexionat al meu regne. I, per tant, no dependrà d'Espanya. No caldrà proclamar la independència.

Però havia dit que el meu pla constava de quatre passos. I és cert: constava de quatre passos.

El quart pas era abdicar. Un cop conquerida Catalunya, renunciaré a la corona, perquè Catalunya passi a ser una república. Una república independent.

Ho dic de debò. Jo això no ho faig pel poder. No vull el poder. No ho vull i no m'agrada. Ser rei és molt dur. Perquè estàs sol. El poder està molt bé, però estàs sol. Ningú no ho pot entendre, això. Ningú coneix la soledat de la reialesa, només un altre rei. Un altre rei.

De totes maneres, estic sent massa optimista. Ja m'agradaria a mi, poder abdicar. No hi ha res que m'agradés més al món, que poder treure'm aquesta corona feixuga. No sabeu com m'agradaria poder-me-la arrencar.

Es treu la corona.

Ho deia en sentit figurat.

Quatre passos: Independència del pis. Coronació. Conquesta de Catalunya. Abdicació.

Així de fàcil. Així de fàcil... Fàcil de dir. És molt fàcil de dir, però com es fa? Com pot un professor d'ESO a l'atur fer tot això? Com pot un professor d'ESO a l'atur escometre una empresa tan ambiciosa?

Primer de tot, apuntant-me a un curset de l'INEM. Un curset per joves emprenedors. Ho vaig veure per Internet. Era un curset per parats, perquè aprenguéssim a muntar la nostra pròpia empresa. Estava molt bé. A mi em va anar molt bé.

Una estirada de cadena llarga.

Ho dic de debò! Em va anar molt bé, de veritat. Em va permetre obtenir les eines necessàries per muntar la meva empresa: Reconquesta, SL. Reconquesta, Societat Limitada. Limitada a la meva persona, és clar. Perquè estava sol.

Estic sol.